

ՏՐՏՄՈՒԹԵԱՆ ՆՈՂԷ

Մռայլ ու անփորձ հոգիս
Հազիւ կեանքը ճաշակած,
Հիւժեց դալար սիրտս
Այն ջինջ սէրը պաշտուած:

Սիրեցի միշտ վարդը կեանքի,
Բայց խայթեց տատասկի մը պէս,
Ու լարեց կիթառն իմ սրտի
Որ յարեմ սիրոյ լաւ երգեր այսպէս:

Վշտահար սիրտս ուզեցի
Սփոփել վարդին բուրումով,
Մերձեցայ բռնել փորձեցի,
Աւա՛ղ, հոտէ դադրեցաւ շուտով:

Յոգնաբեկ միտքս ու հոգիս
Եթերական դատատրին
Շանթահարէ, կ'ըսեն, վարդն այս
Եթէ անաչառ դատատր ե՛ս մարդ էակին:

ԲԱԼԱՍԱՆ

Այն ո՞ր կազբեկն է որ սիրահարին՝
Հոն գրէ միշտ ցաւն իր հոգիին
Եւ ո՞րն է այն Հիպոկրատը վսեմ
Անկէց է որ սպեղանի կը սպասեմ:

Մեծ ու դառն է ցաւը իմ հոգւոյս,
Նա կը քամուի՜ ինչպէս մի ողկոյզ,
Մաշած է ալ հէք սիրտս ցաւագին
Յայնժամ կառչած եմ սիրոյ փանդիռին:

Չի՛ գտայ սակայն բալասան մը ինձ,
Մինչ սահել է սիրաբաժակը իմ շրթունքից,
Ո՛վ Տէր Աստուած վերվերել
Ինձ տուր եղեմաբոյր մի տերել:

Ս. ՎԱՐԴԵՐԵՍ